

Na vteřinu jsem se zamyslela. Nebyla jsem si jistá, jestli to bylo jeho spikleneckým úsměvem v metru nebo pohotovým rozhovorem na cestě ze stanice *Covent Garden*, ale cosi uvnitř mě se probudilo a zpozornělo. A teď jsem tady, dívám se, jak odchází pryč, pryč z mého života. Zabzučelo ve mně něco jako alarm. Možná už ho nikdy nevidím.

Nutková myšlenka mě donutila nastartovat a mašřirovat za nimi dlouhými kroky, instinkt hnal mé nohy vpřed. Když zahnu li za roh a zmizeli mi z dohledu, zachvátila mě lehká panika.

Možná už ho nikdy nevidím.

Zrychlila jsem tempo. Jsem blázen, že pronásleduju naprostého cizince? Prokristapána, vždyť já ho neznám. Pravděpodobně je ženatý. Jestli ne, pak má nejspíš přítelkyni. Jak jsem došla od úsměvu v metru a pár škádlivých vět k přesvědčení, že by mohl být tím pravým? Jsem šílená, anebo jen zoufalá?

V rychlém poklusu jsem doběhla na roh a pak jsem se ostře zarazila, dostala jsem smyk a zastavila se jako roztočená vrtule, jenže ne dost rychle. Viola v pouzdře vystřelila jako torpédo přímo do jeho podbřišku, jen tak tak minula rozkrok a on vyrazil hlasitě: „Au!“

„Ježíši, promiňte!“ zalapala jsem po dechu, když se zlomil v pase a sevřel si břicho.

Moje blbost, blbost, blbost! A oni se zřejmě jen zastavili u jedné z té spousty černobílých fotografií z představení, které visely na zdi.

Alison zděšeně zvedla obočí. Svědek mého ponížení. Co jsem to udělala? Byla jsem jako nějaká bláznivka.

Sklopila jsem pouzdro s violou k podlaze, bez přemýšlení jsem ho vzala za paži a prsty lehce přejela jemný materiál jeho saka. „Jste v pořádku? Je mi to skutečně moc líto. Já jen...“ Já jen co? Šla jsem po vás jako honící pes po lišce?

Sehnula jsem se směrem k němu, zavadili jsme o sebe hlavami. Druhou rukou jsem se už málem dotkla jeho břicha v automatickém reflexu *pohládit a utišit bolest*. Jakmile se mé prsty dotkly jemné bavlněné košile, cítila jsem teplo jeho kůže, které jí pronikalo. Co to dělám? Stáhla jsem dlaň zpátky.

Zvedl hlavu a podíval se na mě skrz rozčuchané vlasy. Naše oči se setkaly na vteřinu plnou chvění. Pak se pomalu napřímil a vydoloval bolestný úsměv. „Tahle věc je smrtelná zbraň. V setmělém parku se o vás nikdo nemusí bát, že?“

Romantická chvílka byla tatam, když mě Alison probodla rozzuřeným pohledem a obrátila se k němu. „Je mi to velice líto. Jste v pořádku? Mohu se jenom omluvit za nemotornost slečny Smithové.“

„Byla to nehoda.“ Zkusmo si promnul břicho způsobem, který naznačoval, že ho to bolí daleko víc, než je ochotný přiznat. Pokoušel se být zdvořilý.

„Mohu vám přinést sklenici vody nebo něco?“ zeptala jsem se. Protože to by opravdu mohlo pomoci. Zdá se, že mému mozku už konečně skončil dočasný výpadek.

„Myslím, že to bude v pořádku,“ řekl vážně, ačkoli už mu zase cukalo v koutku úst.

Musela jsem vypadat dost šíleně, stála jsem tam s otevřenou pusou a neříkala nic.

Zajiskřilo mu v očích, buď pobaveně, nebo soucitně – nedokážu říct. Byl to jeden z okamžiků v mém životě, kdy jsem se opravdu z celé duše modlila za to, aby se otevřela země a naráz mě celou spolkla.

Ještě se usmál a srdce mi poskočilo, jako bych měla v hrudníku divokého králíka.

„Kam jste to tak spěchala?“ vyštěkla na mě Alison. Namouduši, cítila jsem se jako zpátky ve škole.